

Κρατικός ολοκληρωτισμός, στρατηγική της έντασης, και κοινωνικός κανιβαλισμός η διέξοδος για τα αφεντικά – Ζητούμενο η εργατική απάντηση

Αν η επέλαση του Covid-19 στιγματίζεται από την έλλειψη κοινωνικής πρόνοιας από το κράτος οδηγώντας καθημερινά δεκάδες στον θάνατο και χιλιάδες συναδέλφους στην ανεργία και τη φτώχεια, για το κεφάλαιο αποτελεί την καλύτερη ευκαιρία για το τελειωτικό χτύπημα στα δικαιώματα και τις κατακτήσεις μας.

Νεοφιλελευθερισμός, το ανώτατο στάδιο του κρατισμού

Ένας από τους αγαπημένους μύθους του νεοφιλελευθερισμού είναι ότι απαιτεί λιγότερο κράτος. Όπως είναι όμως ιστορικά αποδεδειγμένο από την εποχή της Χιλής του Πινοσέτ μέχρι σήμερα, η νεοφιλελεύθερη ηγεμονία βασίζει την επιβολή των αντεργατικών της μέτρων πάνω στον πιο σκληρό πυρήνα της κυριαρχίας που είναι η καταστολή και η θέσπιση νόμων που ληλατούν τις ζωές μας. Έτσι πράττει και σήμερα η κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας. Όπως στην πρώτη καραντίνα πέρασε νόμους για την απαγόρευση των διαδηλώσεων και τις μαζικές απολύσεις στα ιδιωτικά σχολεία, τώρα στοχεύει στην ψήφιση νόμου που θα βυθίσει ακόμα περισσότερο την εργατική τάξη στη φτώχεια. Συνοπτικά:

Αφαιρείται από τα σώματα επιθεώρησης εργασίας (ΣΕΠΕ) η δικαιοδοσία επίλυσης εργατικών διεκδικήσεων και καταγγελίας εργοδοτικών αυθαιρεσιών και περνάει στον ΟΜΕΔ, με την ανάθεση σε «πιστοποιημένους» μεσολαβητές, διαιτητές-πραιτωριανούς των αφεντικών, με αποκλειστική απασχόληση τη «διαχείριση» των εργατικών διαφορών που γίνονταν μέχρι τώρα στο ΣΕΠΕ. Υπενθυμίζουμε ότι στον ΟΜΕΔ εξέχοντα ρόλο έχει ο Βερβεσός, ο πρόεδρος του Δικηγορικού Συλλόγου Αθηνών. Οι εργαζόμενοι/ες στα Κέντρα Ξένων Γλωσσών (ΚΞΓ) έχουν νιώσει στο πετσί τους τη δράση του συγκεκριμένου, ο οποίος για χρόνια εκπροσωπεί την εργοδοσία των ΚΞΓ και την έχει καθοδηγήσει νομικά στην επιβολή αντεργατικών συλλογικών συμβάσεων πείνας και ωρομισθίων 3,52 ευρώ, συμβάσεις που μεθοδεύτηκαν με την ίδρυση εργοδοτικού «σωματείου» εργαζομένων από το 2005.

Καταργείται το 8ωρο που κατακτήθηκε με το αίμα χιλιάδων εργα(ρι)ών και αγωνιστ(ρι)ών και δίνεται η δυνατότητα στα αφεντικά να απασχολούν τους/ις εργαζομένους/ες για 10 ώρες, με τις 2 τελευταίες ώρες απλήρωτες. Με άλλα λόγια, νομιμοποιείται η μαύρη και απλήρωτη εργασία, ενώ αυξάνονται οι υπερωρίες, ώστε να είμαστε μέρα-νύχτα στη διάθεση των εργοδοτών μας είτε δουλεύουμε μέσα στον χώρο δουλειάς είτε με τηλεργασία. Η τηλεργασία γίνεται το πρόσχημα για την κατάργηση των εργασιακών δικαιωμάτων (πρωί-βράδυ κάτω από τον πλήρη έλεγχο των αφεντικών, κατάργηση των ετήσιων αδειών και των αδειών για λόγους ασθένειας).

Μειώνονται οι ασφαλιστικές εισφορές που μέχρι τώρα κατέβαλλαν οι εργοδότες για τις/ους εργαζόμενες/ους, με αποτέλεσμα να επωμιζόμαστε όλο και μεγαλύτερο μέρος του κόστους της ασφάλισης, με επίπτωση στις συντάξεις, το επίδομα ανεργίας και την παροχή ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης.

Διευρύνεται η κατάργηση της κυριακάτικης αργίας, όπως καταγγέλλαμε εδώ και χρόνια με τη συμμετοχή μας στους αγώνες για την υπέρταση της με απεργιακούς αποκλεισμούς στα εμπορικά καταστήματα.

Επιβάλλεται ο πλήρης κρατικός έλεγχος των σωματείων, καθώς το φακέλωμα των εργαζομένων που συμμετέχουν σε σωματεία με την υποχρεωτική καταγραφή τους στο Γενικό Μητρώο αποτελεί προϋπόθεση για την άσκηση συνδικαλιστικού δικαιώματος και τη διεκδίκηση Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας (ΣΣΕ). Έτσι, οι εργοδότες θα «γνωρίζουν» ποιους/ες να προσλαμβάνουν και ποιες/ους να απολύουν.

Οι γενικές συνελεύσεις των σωματείων για την κήρυξη απεργιών θα γίνονται υποχρεωτικά και με ηλεκτρονική ψηφοφορία, ώστε να μπορούν να ψηφίζουν ρουφιάνοι και απεργοσπάστες.

Αυξάνεται το προσωπικό ασφαλείας σε 40% σε ημέρες απεργίας στον δημόσιο τομέα, τους ΟΤΑ και τα ΝΠΔΔ, ώστε να εξαναγκάζονται να δουλέψουν όσοι/ες δηλώνουν ότι θα απεργήσουν.

Ποινικοποιούνται οι απεργιακοί αποκλεισμοί σε χώρους εργασίας.

Επιτρέπεται η εκδίωξη από τους χώρους εργασίας όσων απολύονται από τα αφεντικά με προειδοποίηση απόλυσης και μέχρι αυτή να πραγματοποιηθεί, ώστε να μην μπορούν οι απολυμένοι/ες να ενημερώσουν, να συζητήσουν και να οργανώσουν την εργατική απάντηση στην εργοδοτική τρομοκρατία.

Με όλα τα παραπάνω η κυβέρνηση επιδιώκει να τελειώσει μια για πάντα με τον κίνδυνο ενός εργατικού ξεσηκωμού απέναντι στην εκμετάλλευση που διογκώνεται στους χώρους δουλειάς εν μέσω πανδημίας και οικονομικής κρίσης.

Φυσικά, τα αντεργατικά και αντικοινωνικά χαρακτηριστικά της ακροδεξιάς κυβέρνησης δεν αντανakλώνται μόνο στον εργασιακό νόμο που επιχειρεί να οδηγήσει τους εργατικούς αγώνες στον γύψο ή καλύτερα στην καπιταλιστική Μακρόνησο. Η απαγόρευση της πορείας της 17 Νοέμβρη και το όργιο καταστολής και βαρβαρότητας από τις δολοφονικές συμμορίες του κατασταλτικού μηχανισμού του κράτους που με αύρες, χημικά και γκλομπς βγήκαν να επιβάλουν τον τρόπο είναι η άλλη όψη του νομίσματος του κρατικού ολοκληρωτισμού που ορθώνεται μπροστά μας. Η ανακοίνωση για δημιουργία πανεπιστημιακής αστυνομίας –στα πρότυπα της μετεμφυλιακής ΕΚΟΦ– για να αποτρέπονται οι καταλήψεις, οι συνελεύσεις και η δημιουργία ελεύθερων χώρων στα πανεπιστήμια και τα πρόστιμα 300 ευρώ σε όσους/ες κυκλοφορούν στον δρόμο χωρίς να έχουν βεβαίωση μετακίνησης για εργασία ή για ψώνια είναι δείγματα της στόχευσης του κράτους στη συνολική πειθάρχηση του πληθυσμού. Διαμορφώνεται καθεστώς εξαίρεσης, καθώς καταργούνται με εγκυκλίους και αστυνομικές απαγορεύσεις οι ελευθερίες μας, αφού κατά τον Μητσοτάκη και τους «ειδικούς» της επιτροπής λοιμωξιολόγων οι νέοι/ες και η απειθαρχία τους ευθύνονται για την αύξηση των κρουσμάτων και των διασωληνωμένων.

Η τηλεκπαίδευση ως μέσο πειθάρχησης και αναπαραγωγής της εργατικής τάξης ή *Telearbeit macht frei*

Έχουμε ήδη από τον Μάρτη του 2020 καταγγείλει την αντιπαιδαγωγική διάσταση της τηλεκπαίδευσης και τις εγκληματικές επιλογές του υπουργείου παιδείας να ανοίξει τα σχολεία χωρίς μέτρα προστασίας, αποστάσεις, προσλήψεις εκπαιδευτικών και μείωση μαθητ(ρι)ών ανά τμήμα. Η υποχρεωτική επιβολή της τηλεκπαίδευσης στο δεύτερο lockdown και η διαμόρφωση του προγράμματος των μαθημάτων είναι απόδειξη ότι βασικός στόχος της είναι η πειθάρχηση και ο προγραμματισμός της νέας γενιάς με όρους αναπαραγωγής της εργασίας.

Κάθε μέρα τα παιδιά γυμνασίου–λυκείου είναι αναγκασμένα να παρακολουθούν τα μαθήματα του σχολείου από τον υπολογιστή 6–7 ώρες και στη συνέχεια 3–4 ώρες απογευματινά φροντιστηριακά μαθήματα. Τα παιδιά νηπιαγωγείου και δημοτικού είναι υποχρεωμένα να κάνουν μάθημα από τις 2 το μεσημέρι μέχρι τις 5.30 το απόγευμα, ώρες που θα έπρεπε να τρώνε και να κοιμούνται. Η επιβολή τέτοιων εξοντωτικών ωραρίων αποσκοπεί στο να εσωτερικεύσουν οι μαθήτριες/ές τα ωράρια και την ένταση εργασίας που θα πρέπει να έχουν όταν βγουν στην αγορά εργασίας. Η υποχρεωτικότητα της παρακολούθησης των μαθημάτων με τον βούρδουλα των απουσιών πάνω από το κεφάλι τους στοχεύει στο να κατανοήσουν οι μαθητές/τριες ότι πρέπει να είναι υποταγμένοι/ες υπάλληλοι, φτιαγμένοι/ες για να είναι αποδοτικοί/ες και παραγωγικοί/ές ανεξαρτήτως συνθηκών, ακόμα και αν πεθαίνουν οι συγγενείς τους σε μια κλίνη ΜΕΘ ή και στο διπλανό δωμάτιο.

Και μιας και το σχέδιο του κράτους για τη διαμόρφωση των παιδιών περιλαμβάνει υπολογιστές, απαγόρευση εξόδου από τα σπίτια τους και μπατσοκρατία όταν διεκδικούν ανθρωπινες συνθήκες στα σχολεία τους, η μόνη τους ψυχαγωγία θα είναι τα κινητά, η τηλεόραση και τα βιντεοπαιχνίδια. Η τηλεκπαίδευση με τις αντιπαιδαγωγικές και βάρβαρες οδηγίες του υπουργείου παιδείας οδηγεί τα παιδιά στο να περνάνε τουλάχιστον 12 ώρες την ημέρα μπροστά από μια οθόνη. Είναι πλέον ορατή η επιγραφή *Telearbeit macht frei* στην πρώτη σελίδα του σύγχρονου ψηφιακού Άουσβιτς της κατάθλιψης, των μαθησιακών δυσκολιών και των βλαβών στα μάτια και στους εγκεφάλους των μαθητ(ρι)ών.

Ζητούμενο η αναζήτηση μιας άλλης πιο «φιλολαϊκής»–«αριστερής» κυβέρνησης, ώστε ο κόσμος να σωθεί από την πανδημία ή αγώνας ενάντια στην καπιταλιστική αναδιάρθρωση;

Ακούμε συνεχώς από την πλευρά του ΣΥΡΙΖΑ μια κριτική στην πολιτική της κυβέρνησης, η οποία επικεντρώνεται στις αστοχίες, την έλλειψη στρατηγικής και την ανικανότητά της «να αντιμετωπίσει την πανδημία». Ένας τέτοιος λόγος έχει στόχο την κυβερνητική εναλλαγή και τη διαχείριση των ούτως ή άλλως ανύπαρκτων πόρων για δημόσια υγεία, εκπαίδευση και μετακίνηση, εντός ενός κρατικού σχηματισμού ο οποίος είναι διαχρονικά συνυφασμένος με τη ρεμούλα και την εξυπηρέτηση των κρατικοδίαιτων καπιταλιστών. Το να αναδεικνύει κάποιος ότι η Νέα Δημοκρατία είχε ως στόχο το τάισμα των αφεντικών της με κάθε μορφής απευθείας ανάθεση, αδιαφανή διαδικασία και φωτογραφική ρύθμιση δεν είναι τίποτε άλλο από την ιστορία του ελληνικού κράτους.

Μια τέτοια ανάλυση, όμως, δεν προωθεί σε καμιά περίπτωση την ανάδειξη και υπεράσπιση των ταξικών συμφερόντων της εργατικής τάξης. Στην πραγματικότητα, δεν πρόκειται για μια κυβέρνηση άχρηστη την οποία αν αντικαταστήσουμε με κάποια άλλη πιο «φιλολαϊκή»–«αριστερή», ο κόσμος θα σωθεί από την πανδημία. Η πολιτική της κυβέρνησης εντάσσεται

στη διαδικασία της καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης που συντελείται σε παγκόσμιο επίπεδο και που αποσκοπεί αφενός στην ιδιωτικοποίηση των κοινωνικών παροχών σε εκπαίδευση, υγεία, ασφάλιση και φυσικούς πόρους και αφετέρου στην περιθωριοποίηση ή/και εξόντωση όσων ανθρώπων δεν παράγουν κέρδος για το κεφάλαιο.

Από τη μια μεριά, η άρνηση της χρηματοδότησης για την ενίσχυση των δομών υγείας και η μετατροπή των δημόσιων νοσοκομείων σε κατ' αποκλειστικότητα μονάδες στοίβαξης ασθενών με Covid-19 διώχνει από αυτά τους αρρώστους με άλλες παθήσεις ή αυτούς που χρίζουν χειρουργείων, με αποτέλεσμα να αναγκάζονται να καταφύγουν σε ιδιωτικές κλινικές και να δικαιολογείται η απαξίωση των νοσοκομείων. Το ίδιο ισχύει τόσο για τα κρατικά σχολεία όσο και τα μέσα μαζικής μεταφοράς (MMM) που με στρατηγική επιλογή της κυβέρνησης έχουν γίνει εστίες υπερμετάδοσης, έτσι ώστε να προπαγανδιστεί η «ανωτερότητα της ιδιωτικής πρωτοβουλίας» και η ιδιωτικοποίησή τους.

Από την άλλη, αυτές οι πολιτικές έχουν στον πυρήνα τους τη φασιστική ιδεολογία του κοινωνικού δαρβινισμού. Όποιος δεν είναι χρήσιμος εργάτης για τα αφεντικά, δεν μπορεί να έχει ούτε ασφάλιση ούτε περίθαλψη και αν δεν θέλει να κολλήσει, θα πρέπει να αναλάβει την ατομική ευθύνη να κλειδαμπαρωθεί στο σπίτι του ή να πληρώσει ακριβά τα ιδιωτικά νοσοκομεία για να μην πεθάνει.

Μέσα σε αυτό το φασιστικό πλαίσιο έχει επιβληθεί μια ακήρυκτη «ανοσία της αγέλης», η οποία στόχο έχει τη μαζική εξόντωση ηλικιωμένων ή ατόμων που ανήκουν σε ευπαθείς ομάδες, καθώς θα πρέπει να μπει τέρμα στην παροχή συντάξεων και επιδομάτων σε όσους/ες είναι «άχρηστοι/ες» και δεν προσφέρουν στο κοινωνικό σύνολο. Αυτές δεν είναι καινούριες ιδέες, προωθούνται εδώ και δεκαετίες από τους κήνσορες της καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης και τους ακόλουθους του θατσερικού δόγματος του «δεν υπάρχει κοινωνία, παρά μόνο άτομα και οι οικογένειές τους». Αυτό διακήρυξε και ο σύμβουλος του Μητσοτάκη, Πατέλης, όταν δήλωσε ότι με το σχεδιαζόμενο συνταξιοδοτικό σύστημα η κυβέρνηση στοχεύει «να πάψει το κράτος να παίρνει τα λεφτά των νέων και να τα δίνει στους ηλικιωμένους». Τι καλύτερος τρόπος να γίνει αυτό αν πεθάνουν και μερικές εκατοντάδες ηλικιωμένοι;

Αυτή η στρατηγική του κοινωνικού αυτοματισμού δεν έχει ως μόνο στόχο την επιβολή μιας δολοφονικής οικονομικής δυστοπίας αλλά και την εξασφάλιση της συναίνεσης μέσω του κοινωνικού κανιβαλισμού. Όσο η πλειοψηφία των «λοιμωξιολόγων» και των επιστημόνων σιωπά και νομιμοποιεί τις επιλογές της κυβέρνησης για τον τουρισμό, τα μέσα μαζικής μεταφοράς και τη λειτουργία των εκκλησιών, όσο τα νοσοκομεία και τα σχολεία καταρρέουν σαν αυτοεκπληρούμενη προφητεία, και όσο η προπαγάνδα κράτους και ΜΜΕ στοχοποιεί διάφορες κοινωνικές ομάδες ως υπεύθυνες για την εξάπλωση της πανδημίας, τόσο εντείνονται η φασιστικοποίηση και η αμφισβήτηση της ύπαρξης και της επικινδυνότητας του Covid-19. Έτσι, η αναγκαιότητα της χρήσης μάσκας και του εμβολιασμού θεωρείται σχέδιο σκοτεινών κέντρων για να μας ελέγξουν.

Από τη δυστοπία μιας κοινωνίας ζωντανών–νεκρών στην αναζήτηση του δρόμου του συλλογικού αγώνα από τα κάτω

Συναδέλφισσες, συνάδελφοι,

Η σημερινή δυστοπική πραγματικότητα δεν είναι μόνο αποτέλεσμα μιας αντεργατικής και αντικοινωνικής κυβερνητικής πολιτικής μιας ακροδεξιάς κυβέρνησης η οποία με τον κατασταλτικό μηχανισμό επιχειρεί να σπείρει τον τρόμο για να την επιβάλει. Είναι αποτέλεσμα και

της επικράτησης του κρατικού εργοδοτικού συνδικαλισμού που ευτέλισε τον συνδικαλισμό, κάνοντάς τον πεδίο καλοπέρασης μιας κρατικοδίαιτης τρυφηλής ζωής, οδηγώντας στην ενσωμάτωση εργατικούς αγώνες και στην αλλοτρίωση αγωνιστές, και έσπειρε την απογοήτευση και την ήττα. Είναι αποτέλεσμα και μιας αντίληψης ηγεμονισμού, όπου τα σωματεία έγιναν πεδίο αναπαραγωγής κομματικών μηχανισμών ή επιβεβαίωσης μιας παρέας που φαντασιωνόταν ότι με τη συμμετοχή της στα διοικητικά συμβούλια του κρατικού εργοδοτικού συνδικαλισμού «θα άλλαζε την ατζέντα τους σε προοδευτική κατεύθυνση». Είναι αποτέλεσμα και της ανυπαρξίας δομών αλληλεγγύης –και όχι φιλανθρωπίας– που αφορούν στην αυτοοργανωμένη καλλιέργεια της γης, την ελεύθερη πρόσβαση στην τροφή, τις συλλογικές κουζίνες και όχι τα συσσίτια που αναπαράγουν ρόλους και καθλώνουν τους οικονομικά εξαθλιωμένους στον ρόλο του ανήμπορου. Είναι αποτέλεσμα και της ανυπαρξίας αυτοοργανωμένων δομών πρωτοβάθμιας υγείας...

Συνάδελφοι, συναδέλφισσες στην ιδιωτική εκπαίδευση, Το κράτος ακυρώνει τη «νομιμότητα» που το ίδιο θέσπισε στη μεταπολίτευση, με την «κανονικοποίηση» της μαύρης και απλήρωτης εργασίας, την αναζήτηση «κοινωνικών φρονημάτων» όσων εγγράφονται στα σωματεία, την παραβίαση των προσωπικών δεδομένων. Το ίδιο το κράτος αποφασίζει ποιος θα ζήσει και ποιος θα πεθάνει αρνούμενο να βελτιώσει την υγεία, την εκπαίδευση και τα μέσα μαζικής μεταφοράς. Σε αυτές τις συνθήκες είναι ανάγκη, λοιπόν, να δημιουργήσουμε εκείνες τις δομές αλληλεγγύης που θα μας βοηθήσουν να επιβιώσουμε. Η δημιουργία ενός κλαδικού πανελλαδικού σωματείου βάσης εργαζομένων και ανέργων που θα πηγαίνει κόντρα στο θεσμικό πλαίσιο που αποκλείει συναδέλφους λόγω ανεργίας, ανασφάλιστης εργασίας ή πιστοποιητικών θα είναι η μόνη απάντηση στον εφιάλτη που έχουν οικοδομήσει κράτος και αφεντικά, αλλά και θα συμβάλει στην οριστική οργανωτική ρήξη με τον κρατικό εργοδοτικό συνδικαλισμό, αναζητώντας μαζί και με άλλους κλάδους τον δρόμο, με αξιοπρέπεια και ανιδιοτέλεια, για ένα ακηδεμόνευτο εργατικό κίνημα χωρίς ανάθεση στους «ειδικούς», χωρίς σωτήρες.

Να μην υποταχτούμε στην απαγόρευση διαδηλώσεων.

Να μην αποδεχτούμε την απομάκρυνση από τους χώρους εργασίας, ακόμα και σε συνθήκες αναγκαστικής εξ αποστάσεως διδασκαλίας. Είναι σημαντικό να παραμείνουμε στους χώρους εργασίας, να μην οδηγηθούμε στον αποκλεισμό από τους/ις συναδέλφους μας, να συνεχίσουμε να συζητάμε, να διεκδικούμε, να απεργούμε. Σε καμία περίπτωση να μην αποδεχτούμε πράξεις συνενοχής –που θα τις βρούμε μπροστά μας– να δηλώσουν τα αφεντικά τις/ους εργαζόμενες/ους σε αναστολή και να παίρνουν και οι δυο επιδόματα αντί να καταβάλουν μισθούς και ασφαλιστικές εισφορές...

Αντίσταση Αυτοοργάνωση Ταξική Αλληλεγγύη
Οι ταξικοί και κοινωνικοί αγώνες συνεχίζονται

ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ & ΑΝΕΡΓΩΝ

στην ιδιωτική εκπαίδευση

erganidekp@riseup.net www.erganidekp.wordpress.com